

Arrest

nr. 179 849 van 20 december 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 1 september 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 23 augustus 2016 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 23 augustus 2016.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 5 september 2016 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 oktober 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 november 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, komt op 1 mei 2011 België binnen, samen met zijn echtgenote en hun twee kinderen.

Op 31 mei 2011 dient verzoeker samen met zijn familie een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 3 augustus 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

Op 11 augustus 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris ten opzichte van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 15 september 2011 dient verzoeker samen met zijn familie een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 4 oktober 2011 dient verzoeker een asielaanvraag in.

Op 19 december 2011 wordt de aanvraag van 15 september 2011 onvankelijk verklaard en worden de familieleden in het bezit gesteld van een tijdelijk verblijfsdocument.

Op 26 november 2013 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd.

Op 27 februari 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag van 15 september 2011 ongegrond wordt verklaard.

Op 13 maart 2014 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in.

Op 18 april 2014 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) nr. 148 121 van 18 juni 2015 wordt het beroep tegen deze beslissing verworpen.

Op 24 april 2014 wordt ten opzichte van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13^{quinquies}) genomen. Het beroep tegen deze beslissing wordt verworpen bij arrest van de Raad nr. 160 095 van 15 januari 2016.

Op 16 juli 2014 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 16 juli 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

Op 16 juli 2015 wordt ten opzichte van verzoeker een bevel genomen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 23 augustus 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13^{septies}).

Deze beslissing wordt ingetrokken en op 23 augustus 2016 wordt ten opzichte van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) genomen.

Op 23 augustus 2016 wordt ten opzichte van verzoeker eveneens een inreisverbod genomen (bijlage 13^{sexies}). Dit is de bestreden beslissing:

“INREISVERBOD

Aan de Heer, die verklaart te heten:

naam: S.-F.

voornaam: F.

geboortedatum: (...) 1967

geboorteplaats: Cairo

nationaliteit: Egypte

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 23.08.2016 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten aan hem betekend op 29.08.2011 (bijlage 13) en op 25.04.2014 (bijlage 13qq). Verschillende vroegere beslissingen tot verwijdering werden dus niet uitgevoerd.

Betrokkene weigert hardnekkig aan de terugkeerverplichting te voldoen, en werd bovendien door de gemeente Neerpelt geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Om deze redenen wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74.11, §1, 2°, van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod opgelegd.

Twee jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Betrokkenes asielaanvragen en aanvragen tot medische regularisatie werden negatief afgesloten. Deze beslissingen werden aan betrokkene betekend. Uit de vaststelling dat uit diepgaand onderzoek van het CGVS en de RVV is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in de artikelen 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RVV de veiligheidstoestand in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij haar verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Uit diepgaand onderzoek van de medische afdeling van de DVZ naar betrokkenes medische toestand alsook de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van adequate behandelingen in haar land van oorsprong, is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in het artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Hieruit kan redelijkerwijze worden afgeleid dat betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds deze vaststellingen de gezondheidstoestand van betrokkene in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij haar verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene heeft samen met haar echtgenote J.N. (EGY) 2 meerderjarige kinderen die bij hen verblijven en school lopen. Het recht op onderwijs is geen absoluut recht en betekent niet dat automatisch een verblijfstitel dient afgeleverd te worden (RVV, nr. 125.845 van 20/06/2014). Het feit dat betrokkenes kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoonbaar dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van betrokkenes kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Het recht op onderwijs strekt er evenwel niet toe om een bepaald kwaliteitsniveau te garanderen of een tewerkstelling te verzekeren. Evenmin kan uit recht op onderwijs worden afgeleid dat een verblijfsrecht moet verleend worden indien het onderwijs in het land van herkomst van minder goede kwaliteit zou zijn dan in België.

Uit de informatie van de lokale politie van PZ Heist blijkt dat de meerderjarige zoon van betrokkene, zijnde G. F.S., op het moment van de arrestatie niet aanwezig was. De lokale politie van Heist heeft verscheidene malen hem opgebeld maar kreeg geen reactie. Wel weten zij via betrokkene dat hij op de hoogte is van de arrestatie van zijn ouders en zus via de christelijke gemeenschap in Antwerpen, die

zelfs reeds een vertegenwoordiger naar de politiekantoren te Heist-op-den-Berg had gestuurd na de arrestatie. Indien betrokkene zoon zich niet aanbiedt, moet vastgesteld worden dat de politie alles heeft ondernomen om hem de mogelijkheid te geven om samen met de rest van zijn gezin terug te keren. Indien hij zich niet aanbiedt, kan niet anders dan vastgesteld worden dat een eventuele repatriëring van betrokkene zonder zijn zoon door het gedrag zelf van deze laatste in de hand wordt gewerkt. Dit vormt uiteraard geen schending van artikel 8 EVRM (RVV, nr. 61.377 van 12.05.2011).

*Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven. Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 2 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan twee jaar.
(...).”*

Verzoeker, zijn echtgenote en hun meerderjarige dochter worden vrijgesteld uit het gesloten centrum 127bis.

Op 5 oktober 2016 dienen verzoeker en zijn familie een derde aanvraag in tot machtiging van verblijf overeenkomstig artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 17 oktober 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris beslissingen waarbij de aanvraag van 5 oktober 2016 onontvankelijk wordt verklaard.

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet, tijdig in kennis gesteld van zijn wens om geen synthesememorie neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

“Eerste middel Schending van het artikel 74/11, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, Schending van de motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 houdende de uitdrukkelijke motivering van bestuursakten, Schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer in het bijzonder de redelijkheidsplicht

Artikel 74/11 §1 van de Vreemdelingenwet stelt het volgende:

“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in de volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd. De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

Artikel 74/11§2, tweede lid van de Vreemdelingenwet voorziet dat de gemachtigde van de minister cq. Staatssecretaris zich omwille van humanitaire redenen kan onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen. Het is dus duidelijk dat met betrekking tot het opleggen van een inreisverbod er wel degelijk een discretionaire bevoegdheid is toegekend aan verwerende partij.

Verzoeker heeft aldus zeker een belang bij de vernietiging van het opgelegde inreisverbod.

In casu werd er aan de verzoekende partij een inreisverbod opgelegd omdat hij geen gevolg gaf aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten (nl. dd. 29.08.2011 en dd. 25.04.2014) en omdat hij weigert aan de terugkeerverplichting te voldoen.

De bestreden beslissing vermeldt verschillende malen dat het inreisverbod wordt opgelegd voor de duur van 2 jaar.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Bovendien schendt de Dienst Vreemdelingenzaken in de bestreden beslissing de redelijkheidsplicht.

Er kan immers afgezien worden van het opleggen van een inreisverbod om humanitaire redenen. In casu bevindt verzoeker zich in de onmogelijkheid om te reizen, dit omwille van medische redenen. Verzoeker lijdt namelijk aan ischemische cardiomyopathie, volgens de behandelende geneesheer kan een terugreis ernstige gevolgen hebben voor de gezondheidstoestand van verzoeker.

Verzoeker vormt een feitelijk en hecht gezin met zijn echtgenote en hun twee kinderen. De twee kinderen van verzoeker lopen nog school.

Voor zover verwerende partij zou opmerken dat verzoeker steeds om de opheffing van het inreisverbod zou kunnen vragen, dient te worden opgemerkt dat deze mogelijkheid tot opheffing van een inreisverbod slechts theoretisch is, en dat verzoeker in de praktijk geen enkele garantie heeft de eerstkomende twee jaar zou kunnen terug zien.

Door verzoeker het verbod op te leggen om gedurende twee jaar het Belgische grondgebied te betreden, wordt verzoeker bovendien ontrukt aan de samenleving waarin hij gedurende de voorbije jaren duurzaam verankerd raakte.

3.1.2. In de nota repliceert de verwerende partij:

"In het eerste middel haalt verzoekende partij de schending aan van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, evenals van de redelijkheidsplicht.

Zij betoogt dat de het Bestuur zich kan onthouden van het opleggen van een inreisverbod om humanitaire redenen. Zij verwijst hierbij naar zijn medische gezondheidstoestand.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de medische gezondheidstoestand van verzoekende partij reeds uitvoerig werd onderzocht en het Bestuur tot de vaststelling kwam dat de nodige medische behandelingen voor haar beschikbaar en toegankelijk zijn in het land van herkomst. Verzoekende partij toont evenmin aan dat het haar, omwille van gezondheidsredenen, verboden is om te reizen.

Uit het administratief dossier blijkt dat het gehele gezin van verzoekende partij bevolen wordt om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod voor twee jaar wordt opgelegd.

De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen in de akte op te nemen en dit op een afdoende wijze. (RvS, 6 september 2002, nr. 110.071; RvS, 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS, 21 juni 2004, nr. 132.710).

Het begrip "afdoende" houdt in dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (RvV, 5 juni 2012, nr. 82.466)

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat de determinerende motieven, op grond waarvan de beslissing is genomen, worden aangegeven. In de bestreden beslissing worden de juridische en feitelijke grondslagen voor het inreisverbod op een duidelijke wijze aangegeven.

Conform artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet kan verzoekende partij, in haar land van herkomst, omwille van humanitaire redenen, de opheffing of opschorting van het inreisverbod vragen.

Het eerste middel is ongegrond."

3.1.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker een vroegere beslissing tot verwijdering niet heeft uitgevoerd en dat een inreisverbod voor de duur van twee jaar wordt opgelegd omdat verzoekers asielaanvragen en aanvragen tot medische regularisatie negatief werden afgesloten, dat verzoeker geen risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM, dat verzoeker in België verblijft met echtgenote en meerderjarige kinderen, dat de zoon niet werd aangetroffen maar dat de politie alles heeft ondernomen om hem de mogelijkheid te geven om samen met zijn familie terug te keren, dat verzoeker geen enkel wettelijk motief heeft om alsnog in België te verblijven. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

3.1.3.2. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in samenhang met de aangevoerde schending van artikel 74/11, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet.

Artikel 74/11, § 1, eerste en tweede lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1

De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.”

In casu werd een duur opgelegd van twee jaar. In de bestreden beslissing wordt daarover gemotiveerd als volgt:

“Twee jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Betrokkenes asielaanvragen en aanvragen tot medische regularisatie werden negatief afgesloten. Deze beslissingen werden aan betrokkene betekend. Uit de vaststelling dat uit diepgaand onderzoek van het CGVS en de RVV is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in de artikelen 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RVV de veiligheidstoestand in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij haar verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Uit diepgaand onderzoek van de medische afdeling van de DVZ naar betrokkenes medische toestand alsook de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van adequate behandelingen in haar land van oorsprong, is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in het artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Hieruit kan redelijkerwijze worden afgeleid dat betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds deze vaststellingen de gezondheidstoestand van betrokkene in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij haar verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene heeft samen met haar echtgenote J.N. (EGY) 2 meerderjarige kinderen die bij hen verblijven en school lopen. Het recht op onderwijs is geen absoluut recht en betekent niet dat automatisch een

verblijfstitel dient afgeleverd te worden (RVV, nr. 125.845 van 20/06/2014). Het feit dat betrokkene kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van betrokkene kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Het recht op onderwijs strekt er evenwel niet toe om een bepaald kwaliteitsniveau te garanderen of een tewerkstelling te verzekeren. Evenmin kan uit recht op onderwijs worden afgeleid dat een verblijfsrecht moet verleend worden indien het onderwijs in het land van herkomst van minder goede kwaliteit zou zijn dan in België.

Uit de informatie van de lokale politie van PZ Heist blijkt dat de meerderjarige zoon van betrokkene, zijnde G. F.S., op het moment van de arrestatie niet aanwezig was. De lokale politie van Heist heeft verscheidene malen hem opgebeld maar kreeg geen reactie. Wel weten zij via betrokkene dat hij op de hoogte is van de arrestatie van zijn ouders en zus via de christelijke gemeenschap in Antwerpen, die zelfs reeds een vertegenwoordiger naar de politiekantoren te Heist-op-den-Berg had gestuurd na de arrestatie. Indien betrokkene zoon zich niet aanbiedt, moet vastgesteld worden dat de politie alles heeft ondernomen om hem de mogelijkheid te geven om samen met de rest van zijn gezin terug te keren. Indien hij zich niet aanbiedt, kan niet anders dan vastgesteld worden dat een eventuele repatriëring van betrokkene zonder zijn zoon door het gedrag zelf van deze laatste in de hand wordt gewerkt. Dit vormt uiteraard geen schending van artikel 8 EVRM (RVV, nr. 61.377 van 12.05.2011).

Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven. Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 2 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan twee jaar.”

Er dient te worden opgemerkt dat verzoeker deze motieven voor de duur van twee jaar niet betwist. Verzoeker betwist evenmin dat hem een inreisverbod kan worden opgelegd nu hij geen gevolg heeft gegeven aan vroegere beslissingen tot verwijdering. Hij voert enkel aan dat moest worden afgezien van het opleggen van een inreisverbod omwille van humanitaire redenen. Verzoeker verwijst in dit verband naar het hoger geciteerde eerste lid van artikel 74/11, § 1 en naar het tweede lid van § 2 van hetzelfde artikel, dat het volgende bepaalt:

“§ 2
(...)”

De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.”

Verzoeker benadrukt dat hij door ziekte niet kan reizen, dat hij een hecht gezin vormt met zijn echtgenote en hun twee kinderen die hier school lopen en dat hij ontrukt wordt aan de samenleving waarin hij duurzaam verankerd geraakte.

Waar verzoeker wijst op zijn onmogelijkheid om te reizen, wordt opgemerkt dat dit onderdeel van het middel niet gericht is tegen de bestreden beslissing, maar tegen de verwijderingsmaatregel. Huidig bestreden inreisverbod houdt niet in dat verzoeker gedwongen van het grondgebied wordt verwijderd, enkel dat hij gedurende twee jaar niet op het grondgebied mag verblijven. Verzoeker kon dit argument eventueel doen gelden in het kader van een beroep tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van dezelfde datum, maar hij heeft tegen dit bevel van 23 augustus 2016 geen beroep ingediend. Verzoeker kan zijn eventuele onmogelijkheid tot reizen niet met goed gevolg aanvoeren in het kader van een inreisverbod.

Waar verzoeker aanvoert dat hij een hecht gezin vormt met zijn echtgenote en kinderen die hier school lopen, wordt er vooreerst op gewezen dat de kinderen meerderjarig zijn en niet schoolplichtig. De verwijzing naar hun school lopen is bijgevolg niet ter zake dienend. Desgevallend kunnen de kinderen een aanvraag tot verblijf indienen als student (in het geval van de dochter kan zij dan eerst de opheffing van het inreisverbod vragen). Er moet eveneens worden vermeld dat ook zijn echtgenote en kinderen op illegale wijze op het grondgebied verblijven en dat ook aan zijn echtgenote en dochter bevelen werden gegeven om het grondgebied te verlaten en inreisverboden, en dat de gemachtigde in huidige bestreden beslissing duidelijk aangeeft dat de politie zal pogen om ook de meerderjarige zoon aan te treffen zodat alles werd ondernomen om deze zoon de mogelijkheid te geven samen met de rest van het gezin terug te keren. Bijgevolg wordt het gezin, waarvan alle leden illegaal in België verblijven, niet van elkaar

gescheiden en is de verwijzing naar het hecht gezin niet van aard om aan te tonen dat de beslissing steunt op foutieve gronden of kennelijk onredelijk is.

Verzoeker mag door de bestreden beslissing inderdaad gedurende twee jaar niet in België verblijven, maar dit is niet kennelijk onredelijk in vergelijking met verzoekers jarenlange verblijf in zijn land van herkomst. Er kan niet worden aangenomen dat verzoeker niet meer verankerd zou zijn in Egypte, zijn land van herkomst, waar hij heel zijn leven verbleven heeft tot aan zijn binnenkomst in België in 2011.

Verzoeker toont voor het overige niet aan met welke specifieke elementen geen rekening zou zijn gehouden. Verzoeker slaagt er niet in om aan te tonen dat de motieven van de bestreden beslissing steunen op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn. Verzoeker toont niet met concrete gegevens aan dat het onredelijk is om hem een inreisverbod van twee jaar op te leggen.

De schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 74/11, § 1, eerste lid en artikel 74/11, § 2, tweede lid van de vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

3.1.3.3. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Gelet op voorgaande analyse blijkt dat verzoeker met zijn betoog geen schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maakt.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

“Tweede middel Schending van het artikel 3 EVRM, en schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 22 juli 1991 houdende de uitdrukkelijke motivering van bestuursakten.

De bestreden beslissing maakt een schending uit van artikel 3 EVRM.

Omwille van medische redenen bevindt verzoeker zich in de onmogelijkheid om te reizen. Verzoeker lijdt namelijk aan ischemische cardiomyopathie, dit is een ernstige medische aandoening dat wordt gekenmerkt door het onvermogen van het hart om goed te functioneren. Zoals de geneesheer stelt kan een vliegtuigreis ernstige gevolgen hebben voor verzoeker.

Een mogelijke terugreis maakt een schending uit van artikel 3 EVRM, daar verzoekers gezondheidstoestand niet gegarandeerd kan worden gedurende de vlucht. De staat heeft immer de positieve verplichting om cliënt te beschermen tegen de inbreuk van artikel 3 EVRM.

Dat er zich dan ook een manifeste schending voordoet van de zorgvuldigheidsplicht, iuncto de motiveringsplicht.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

In casu is de motivering gebrekkig daar er louter gebruik gemaakt wordt van standaardformuleringen die geenszins kunnen overtuigen. Zij zijn immers onvoldoende gestoeld op de individuele problematiek van mijn cliënt.

‘Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., administratief recht, Leuven, ACCO, 1990, 31)’.

‘Ambtenaren mogen zich niet gedragen als slecht geprogrammeerde automaten (R.v.St., REESKENS, nr. 20.602, 30 september 1980, R.W. 1982-82, 36, noot LAMBRECHTS, W.)’.

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43)

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken.”

3.2.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

“In het tweede middel haalt verzoekende partij de schending aan van artikel 3 EVRM, evenals van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Zij betoogt dat haar gezondheidstoestand niet gegarandeerd kan worden tijdens de terugvlucht naar het land van herkomst.

Verwerende partij heeft de eer ter antwoorden dat verzoekende partij zich beperkt tot een louter ongestaafd betoog.

Uit het administratief dossier is gebleken dat de gezondheidstoestand van verzoekende partij, in het kader van de door haar ingestelde medische regularisatieprocedures, reeds uitvoerig werd onderzocht en er geen schending werd aangetoond van artikel 3 EVRM, daar de nodige medische behandeling en opvolging voor verzoekende partij beschikbaar en toegankelijk is in haar land van herkomst. Zij blijft verder in gebreke aan te tonen, met een begin van bewijs, dat haar medische situatie in die mate gewijzigd zou zijn dat zij bij haar verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Een schending van artikel 3 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt daar er wel degelijk een belangenafweging werd gemaakt bij het nemen van de bestreden beslissing.

Het tweede middel is ongegrond.”

3.2.3.1. Vooreerst wordt herhaald dat het onderdeel van het middel dat de onmogelijkheid om te reizen betreft, niet gericht is tegen de bestreden beslissing, maar tegen de verwijderingsmaatregel. Huidig bestreden inreisverbod houdt niet in dat verzoeker gedwongen van het grondgebied wordt verwijderd, enkel dat hij gedurende twee jaar niet op het grondgebied mag verblijven. Verzoeker kon dit argument eventueel doen gelden in het kader van een beroep tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van dezelfde datum, maar hij heeft tegen dit bevel van 23 augustus 2016 geen beroep ingediend. Verzoeker kan zijn eventuele onmogelijkheid tot reizen niet met goed gevolg aanvoeren in het kader van een inreisverbod. De medische attesten die hij in dit verband bij het verzoekschrift voorlegt, kunnen om deze reden evenmin worden aangenomen.

Waar verzoeker in het algemeen de schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM, wordt het volgende opgemerkt.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

In de bestreden beslissing wordt hierover het volgende overwogen:

“Uit diepgaand onderzoek van de medische afdeling van de DVZ naar betrokkenes medische toestand alsook de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van adequate behandelingen in haar land van

oorsprong, is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in het artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Hieruit kan redelijkerwijze worden afgeleid dat betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds deze vaststellingen de gezondheidstoestand van betrokkene in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij haar verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.”

Deze vaststellingen stroken met de gegevens van het administratief dossier. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat alle aanvragen van verzoeker om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet werden behandeld. De laatste aanvraag, ingediend na de bestreden beslissing, werd onontvankelijk verklaard op 17 oktober 2016 omdat de elementen reeds werden ingeroepen in de vorige aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen.

Naar aanleiding van de vorige aanvraag van verzoeker blijkt dat in het advies van de ambtenaar-geneesheer van 19 februari 2014, gevolgd door de beslissing van 27 februari 2014, het volgende gesteld wordt:

“Beschikbaarheid van de zorgen en van de opvolging in Egypte:

Er werd gebruik gemaakt van de volgende bronnen (deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene):

- Informatie afkomstig van International SOS van 24/07/2013 met uniek referentienummer EG-2971-2013.

- http://eda.mohealth.gov.eg/download/docs/Egyptian_Essential_Medicin_List_2012-2013.pdf

Alle faciliteiten voor een gespecialiseerde opvolging en behandeling bij een cardioloog zijn beschikbaar.

Marcoumar® (fenprocoumon) kan zonder probleem vervangen door warfarine. Rampipril® is beschikbaar.

Crestor® (rosuvastatine) kan gesubstitueerd worden door aterovastatine. Selozok® (metoprolol) kan vervangen worden door bisprolol.”

Vervolgens wordt geargumenteed over de toegankelijkheid van de noodzakelijke medische zorgen in Egypte. Hieruit blijkt dat verzoekers aandoening grondig werd onderzocht en dat de behandeling in Egypte beschikbaar en toegankelijk is. In het arrest van de Raad nr. 127 252 van 22 juli 2014, waarbij het beroep tegen deze beslissing verworpen wordt, wordt inzake het standpunt van de ambtenaar-geneesheer over de toegankelijkheid van de zorgen het volgende overwogen:

“Ook het standpunt van de ambtenaar-geneesheer dat de nodige medische zorgen voor eerste verzoekende partij in Egypte toegankelijk zijn wordt door verzoekende partijen in vraag gesteld. In eerste instantie betogen zij dat er wachttermijnen moeten worden gerespecteerd om van bepaalde medische zorgen te genieten. Ook in België en andere landen moeten echter wachttermijnen worden doorlopen om sommige medische zorgen te kunnen krijgen en het loutere feit dat dergelijke termijnen bestaan houdt niet in dat deze zorgen niet beschikbaar of toegankelijk zijn. De Raad wijst er in dit verband nogmaals op dat eerste verzoekende partij haar cardiale problemen stabiel zijn en dus niet blijkt dat zij dadelijk moet worden behandeld door een arts of moet worden opgenomen in een ziekenhuis. In tweede instantie stellen verzoekende partijen dat ook de kostprijs van de medische zorgen die eerste verzoekende partij nodig heeft kan verhinderen dat zij in de praktijk van medische zorgen kan genieten. Zij zetten uiteen dat weinig mensen in Egypte een private ziekteverzekering hebben en dat de kwaliteit in openbare ziekenhuizen te wensen overlaat. Zij weerleggen met deze vage en algemene toelichting evenwel geenszins de vaststelling dat bepaalde zorgen gratis kunnen worden verkregen en dat het onwaarschijnlijk is dat verzoekende partijen indien zij moeite zouden hebben om bepaalde kosten te betalen die zijn verbonden aan een medische zorgverstrekking niet zouden kunnen terugvallen op een netwerk van familieleden en vrienden. Evenmin tonen zij aan dat de ambtenaar-geneesheer verkeerdelijk besloot dat geen bewijs van algemene arbeidsongeschiktheid voorligt, zodat niet blijkt dat eerste verzoekende partij niet door middel van een inkomen uit arbeid zou kunnen instaan voor de betaling van de kosten die zijn verbonden aan bepaalde vormen van medische zorgverstrekking.

Verzoekende partijen maken ook melding van een verslag waarin er wordt aangegeven dat er in Egypte een chronisch tekort is aan medische voorraden en dat in veel gevallen medicatie, waaronder deze voor bepaalde hartaandoeningen, uit Europa wordt gesmokkeld. De inhoud van een rapport van algemene aard weegt echter niet op tegen de precieze informatie die de door verwerende partij aangestelde ambtenaar-geneesheer heeft verzameld. Door te bevestigen dat zelfs in de gevallen waarbij de

Egyptische overheid er door een gebrekkig beleid of om financiële redenen niet in slaagt voldoende medische voorraden aan te leggen en openbare ziekenhuizen niet steeds over alle nodige medicatie beschikken, er toch alternatieven voorhanden zijn tonen verzoekende partijen bovendien hoe dan ook niet aan dat eerste verzoekende partij de medicijnen die zij nodig heeft in Egypte niet zal kunnen krijgen.”

Verzoeker brengt verder geen enkel concreet gegeven aan dat erop zou wijzen dat hij bij een verblijf in Egypte of een verblijf buiten België een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Hieraan wordt toegevoegd dat het administratief dossier geen stukken bevat die er op kunnen wijzen dat sinds deze vaststellingen, de gezondheidstoestand van verzoeker in die mate zou zijn gewijzigd, dat hij in zijn land van herkomst een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

De schending van artikel 3 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

3.2.3.2. Waar verzoeker meent dat de motiveringsplicht geschonden is omdat onvoldoende rekening werd gehouden met een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM, wordt erop gewezen dat de bestreden beslissing wel degelijk een motivering in dit verband bevat:

“Uit diepgaand onderzoek van de medische afdeling van de DVZ naar betrokkene medische toestand alsook de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van adequate behandelingen in haar land van oorsprong, is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in het artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Hieruit kan redelijkerwijze worden afgeleid dat betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds deze vaststellingen de gezondheidstoestand van betrokkene in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij haar verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.”

De schending van de formele motiveringsplicht kan bijgevolg niet worden aangenomen. Verzoeker betwist dit motief niet en toont niet aan dat dit kennelijk onredelijk zou zijn, gelet op hetgeen gesteld werd in punt 3.2.3.1., zodat ook de schending van de materiële motiveringsplicht in dit verband niet kan worden aangenomen.

3.2.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig december tweeduizend zestien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET